

‘Dat klopt. Ze gedraagt zich heel anders, sinds de laatste aanslag op jouw leven. Het lijkt wel of ze spijt heeft van wat ze over jou heeft gezegd. Helaas geldt dat niet voor mijn grootvader. En voor mijn broertje Mirza. Je hebt zelf gezien hoe onbeleefd hij was, toen we bij mij thuis waren. En dat doet mij eraan denken. Ik weet zeker dat Joleine niets weet van de kristallen in de kleurbastdoos. Zij stelde voor om de stukken van de armband daarin te doen, om ze te verbergen voor grootvader en Mirza. Dat zou ze nooit hebben voorgesteld, als ze wist dat de doos werd gebruikt om de gestolen kristallen in te verbergen.’

‘Waarom heb je dat niet eerder verteld? Je weet toch hoe belangrijk dat is? Want als Joleine het niet gedaan heeft, dan blijft je grootvader over, of je ouders.’

Er ging Rune plotseling een licht op.

‘Dat is het, hé? Je bent bang dat je familie betrokken is bij het plan om de koepel te breken. Daarom wil je stoppen. Je schaamt je voor je familie. Je denkt dat zij betrokken zijn bij het plan om de magische wereld te openbaren. Jij denkt dat zij, net als Joleine, bij de populieren zijn aangesloten.’

Fijonna leek in elkaar te krimpen. Ze boog haar hoofd en haar schouders schokten. Terry keek verontwaardigd naar Rune. Zach keek voornamelijk geschokt, alleen Rutger keek wat verlegen naar de anderen.

‘Maar, Fijonna, dat is toch niet jouw schuld? Jij bent niet verantwoordelijk voor wat je familieleden doen. Niemand van ons zal jou daarop aankijken. We kennen je toch.’

Fijonna keek schuw op.

‘Het is wel mijn familie. Joleine, dat was nog tot daar aan toe, maar als nu ook mijn grootvader of mijn ouders lid zijn van de populieren?’

Ze keek hen aan.

‘Het is te gevaarlijk. Wat, als ze erachter komen wat wij aan het doen zijn? Wat ik aan het doen ben?’

‘Nou, wat dan? Ze zullen je toch niets doen?’

‘Rune, sorry, maar dat is gepraat als een tovenaar met sterrenstaar.’

Rune keek een beetje verstoord naar Zach.

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Een tovenaar met sterrenstaar praat zonder verstand van zaken te hebben en dat doe jij nu ook. Ze kunnen haar wel degelijk wat doen. Wat dacht je van huisarrest? Dan kan ze sowieso niet met ons mee. Misschien willen ze haar wel als spion inzetten om ons te controleren en te verraden.’

Rune, Rutger en Terry keken geschokt naar Zach.

‘Dat meen je toch zeker niet. Ik bedoel van dat spioneren en verraden. Dat zou Fijonna nooit doen.’

‘Dat weet ik ook wel. Niet vrijwillig in ieder geval. Maar wat als ze haar dwingen, net zoals Berthold werd gedwongen? De vampier deinst voor niets terug, dat weet je.’

‘Maar, dat zullen haar ouders toch nooit goed vinden?’

‘Jij hebt geen idee hoe fanatiek de populieren zijn. Het is een beweging die al heel lang bestaat. Ze hebben dit zorgvuldig kunnen voorbereiden. Na al die tijd is er een perfecte gelegenheid om Atlantis openbaar te maken. Ze zullen zich echt niet laten tegenhouden door een jonge magista en haar vrienden. Als ze de kans krijgen, zullen ze haar gebruiken, of om ons dwars te zitten of om ons te bespioneren.’

De zachte stem van Fijonna klonk.

‘Zach heeft gelijk. Daarom is het is beter dat ik stop met jullie te helpen. Dat is veiliger voor jullie allemaal. Mijn grootvader begon zich al af te vragen waarom ik zo vaak naar de Beukenhorst ging. De smoes dat het is om je tante te helpen het verlies van Ruth te verwerken, begint uitgewerkt te raken.’

Ze keek hulpeloos naar de anderen. Rune stond op.

‘Nee. Nee, ik wil niet dat je ermee stopt. Je bent onze vriendin en een grote hulp. We hebben je nodig. We zijn Ruth al kwijt geraakt. Ik wil jou niet ook kwijt raken. Misschien kan mijn grootvader met jouw grootvader praten of met je ouders. We moeten er toch iets op kunnen verzinnen!’

Zach en Terry zaten heftig te knikken.

‘Ik ben het met Rune eens. Je kunt er niet zomaar mee stoppen, Fijonna. Je hebt een opdracht van de Anjana gekregen, weet je nog?’

Fijonna keek even een beetje benauwd.

‘Dat weet ik, maar als ik de zoektocht in gevaar breng, kan ik beter stoppen. Jullie kunnen mij niet meer vertrouwen. Telkens als ik naar huis ga en weer terugkom, zullen jullie mij wantrouwen en in de gaten houden. En dat begrijp ik. Ik zou hetzelfde doen als het om één van jullie ging.’

Na deze woorden bleef het stil. Rune ging weer zitten en dacht na. Het was wel duidelijk. Geen van hen wilde dat Fijonna ermee stopte, maar ze had natuurlijk gelijk. Het risico dat zij hen ongewild zou verraden of bespioneren was groot. Te groot. Rune vroeg zich af of zijn grootvader hier zou kunnen helpen. Zou hij hier een oplossing voor weten? Hij kreeg geen tijd om er verder over na te denken. De Dux Maga kwam door de deur.

‘De boodschap is doorgegeven. We hebben geluk. Er is een bladmasker in de stad. We hebben hem gevraagd om het bos te vragen om te helpen zoeken naar onze grimoire. Hij zou het gelijk doorgeven. Met een beetje geluk weten we vanavond al waar onze grimoire zich bevindt. Je vader blijft aan de rand van het bos om op bericht te wachten.’

Ze zagen de opluchting op het gezicht van Matagati. Blijkbaar hadden zij en haar ouders het volste vertrouwen in de hulp van het boomvolk.

Terry keek nieuwsgierig van de ene heks naar de andere heks.

‘Hoe kan het boomvolk helpen om de grimoire te vinden?’

De Dux Maga keek haar even verbaasd aan, voor ze het begon uit te leggen.

‘Het boomvolk staat via het wortelstelsel in verbinding met alle bomen van Atlantis. De grimoire is van papier. Papier is gemaakt van bomen. Als de grimoire ergens opduikt, dan voelen zij dat direct en geven het aan elkaar door. Geloof mij maar, als de grimoire in Atlantis is, dan weten de bomen dat. De grimoire is een bron van kracht op papier. Elke boom in Atlantis herkent en erkent die kracht. Het doorgeven van

informatie gaat net zo snel als het sap van de bomen door de takken en de wortels stroomt. In een paar stonden weet elke boom in Atlantis dat onze grimoire vermist is. Waar zij ook is, de bomen zullen het weten en terug doorgeven.'

Rune keek verrast op.

'Is een grimoire een zij?'

'Niet altijd. Een grimoire kan ook een hij zijn, alhoewel dat minder vaak voorkomt. Een grimoire of toverboek bevat de spreuken, beheksingen, en soms betoveringen, en de recepten van elke heks in een familie. Ook alle geheimen van de familie staan erin. Het is dus een heel belangrijk boek. Ons boek is bijna 400 jaar oud.'

'Bent u niet bang dat de inhoud wordt misbruikt, nu het gestolen is?'

'Nee, daar hoeven we niet bang voor te zijn. Alleen een lid van de familie kan onze grimoire lezen. Voor alle anderen, of ze nu heks, tovenaars, elf of magista zijn, is het een boek met alleen maar lege bladzijden. Dat is met alle grimoires zo.'

Rune knikte begrijpend.

'En de tovenaars? Hebben die ook grimoires?'

De Dux Maga glimlachte.

'Als jij voor een tovenaars moet doorgaan, moet je afleren om zoveel vragen te stellen. Deze informatie is bij elke tovenaars bekend. Je zou je wat meer moeten verdiepen in de geschiedenis en de gewoontes van ons volk. Ja, ik weet dat je een magista bent. Dat was niet zo moeilijk om te ontdekken. Ik ben de Dux Maga. Ik ken mijn volk. Ben je vergeten dat ik de moeder ben van Matagati en dus ook de moeder van Margali en Gradus? Ik zou het heus wel weten als ik een kleinzoon zou hebben.'

Rune keek beschaamd naar de grond. Ze had natuurlijk gelijk. Maar wie had voorzien dat hij ooit de Dux Maga zou ontmoeten, de moeder van tante Margali. Dat was natuurlijk wel erg opvallend. En daar kwam zijn onwetendheid van de wereld van de heksen en tovenaars nog bij. Hij wist nog niet eens wat het betekende om een magista te zijn en nu moest hij zich al voordoen als een tovenaars. En de tovenaars van

Atlantis waren heel anders dan de tovenaars uit de verhalen van de gewone wereld. Zijn pleegmoeder had groot gelijk. Zij zei altijd dat één leugen onvermijdelijk leidde tot een volgende leugen, en tot een volgende en een volgende tot je verstrikt raakte in een web van leugens. Hij richtte zich op en keek de Dux Maga recht in de ogen.

‘Het spijt mij dat ik geprobeerd heb u te bedriegen. Ik heb er een goede reden voor, die ik u helaas niet mag onthullen. Ik kan alleen vertellen dat het een zaak van leven of dood is als de waarheid bekend word. Niet alleen mijn dood, maar ook van de anderen.’

De Dux Maga keek hem even vorsend aan voor ze antwoord gaf.

‘Weet mijn dochter Margali hiervan?’

Rune knikte.

‘Ze kwam zelf met deze oplossing.’

‘Dan vertrouw ik op haar oordeel. Margali doet zoiets niet zonder een goede reden. Wees dus maar gerust. En daar komt nog iets anders bij. Jij en je vrienden staan onder de bescherming van de Anjana. Dat betekent dat ook jullie geheimen beschermt moeten worden. Niemand zal van ons iets te horen krijgen dat jullie zou kunnen schaden.’

Rune haalde opgelucht adem, terwijl hij dankbaar de opperheks aankeek.

‘Goed dan, maar nu het antwoord op je vraag. Tvenaars hebben ook toverboeken, maar zij praten liever over een nocturnal of een nocturnal journal. Dat betekent het nachtboek. Tvenaars halen veel van hun magie uit de sterren en hun rondgang door de nachtelijke hemel. Het is dus wel een toepasselijke titel.’

Terwijl zij dit zei, wierp hij een snelle blik op Fijonna. Tot zijn opluchting leek ze wat meer te ontspannen. Ze luisterde, net als de anderen, geïnteresseerd naar de Dux Maga.

Hij ving haar blik op. Ze lachte hem even verlegen toe. Volgens hem was ze genoeg gekalmeerd om een vraag te beantwoorden.

‘Fijonna, hebben magistas en runistas eigenlijk ook toverboeken? Ik heb jullie of mijn grootvader daar nooit over gehoord.’

‘Dat komt omdat wij die ook niet hebben. Wij zijn de afstammelingen van elfenvaders en mensenmoeders, in tegenstelling tot de heksen en tovenaars, die de afstammelingen zijn van elfenmoeders en mensenvaders.’

Rune, Terry en Rutger keken haar niet begrijpend aan.

‘Wat heeft dat te maken met het wel of niet hebben van toverboeken?’

‘Bij de elfen zijn bepaalde vaardigheden verbonden aan mannelijke elfen en andere eigenschappen aan vrouwelijke elfen. Een geheugen voor magie is één van de vaardigheden van de mannelijke elfen. De magistas hebben die vaardigheid geërfd. De heksen en tovenaars niet. Zo simpel is het.’

‘En de elfinnen dan? Hoe onthouden die de magie die ze gebruiken?’

De Dux Maga beantwoorde deze vraag.

‘Door herhaling en door het opschrijven in toverboeken. Vergeet niet dat elfen duizenden jaren leven. Genoeg tijd om het geheugen te trainen. Elfen hoeven daar geen moeite voor te doen, maar elfinnen moesten dat dus wel. In deze tijd hebben ze geen geheugensteuntjes meer nodig. Zij niet, maar de heksen en tovenaars wel. Dat is onze erfenis. Dat is de reden dat wij grimoires en nocturnals gebruiken.’

‘En wat is dan de erfenis van de magistas?’

Rune keek vragend naar Fijonna en Zach. Die keken elkaar wat ongemakkelijk aan.

‘Wij kunnen opbranden. Wij hebben de neiging om steeds meer magie naar ons toe te trekken. Daarom hebben wij scholen, waar wij leren om met magie om te gaan en waar wij leren wat onze capaciteit is. Hoeveel magie wij aankunnen en hoe we kunnen voorkomen dat we opbranden. Wij kunnen veel minder magie aan dan een elf. Elfen kunnen een ongelooflijke hoeveelheid magie aan, maar dat houdt in dat zij zich moeilijk kunnen beheersen en de neiging hebben steeds meer magie naar zich toe te trekken. Een elf zal niet snel opbranden,

maar het kan wel. Elfinnen hebben van nature de nodige zelfbeheersing, maar elfen niet. Heksen en tovenaars hebben de zelfbeheersing van hun moeders doorgekregen en de magistas het gebrek daaraan van hun elfenvaders. Dat is onze erfenis.'

Rune dacht hier even over na.

'Het lijkt erop dat wij het slechtste deel van de erfenis hebben gekregen.'

'Dat moet je niet zeggen, Rune. Vergeet niet dat dat maar een klein gedeelte is van onze erfenis. Het grootste en belangrijkste deel is de magie zelf. Er zijn een paar kleine verschillen met de magie van de heksen en tovenaars, maar magie is het belangrijkste geschenk van de elfennatie aan zowel de magistas als de heksen en tovenaars.'

Fijonna keek doordringend naar Rune.

'En jouw persoonlijke erfenis is de hoeveelheid magie die jij aankunt en die jij gebruikt alsof het niets is. Jij bent bijna of misschien wel net zo sterk als een elf. Jij bent een unicum.'

De Dux Maga keek verbaasd van de één naar de ander. Haar blik bleef rusten op Rune.

'Net zo sterk als een elf? Hoe is dat mogelijk? Als dat waar is dan ben je inderdaad een unicum.'

Rune keek genegeerd terug en haalde verlegen zijn schouders op.

'Ik weet niet of ik echt zo sterk ben als een elf, maar ik kan meer magie aan dan mijn vrienden. Ik heb de kracht van twee magistas. Van mijzelf en van mijn tweelingzusje. Zij heeft per ongeluk haar magie aan mij overgedragen. Ik schijn ook nog iets te zijn dat men de koepelbreker noemt. Dat heeft er misschien ook iets mee te maken.'

Het gesprek werd onderbroken door de binnenkomst van haar echtgenoot, de tovenaars Scorpio. Hij keek somber.

'Er is bericht terug van de bomen. Helaas hebben zij geen enkel spoor van de grimoire kunnen vinden. De grimoire is niet in Atlantis. Het boomvolk heeft aangeboden om de zoektocht uit te breiden over de rest van de wereld. Ik heb bevestigend geantwoord.'